

Arrest

nr. 313 681 van 27 september 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LANDUYT
Bloemendalestraat 147
8730 BEERNEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KIWAKANA loco advocaat F. LANDUYT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 5 augustus 2021 diende verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 18 januari 2023 werd verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS of verweerder), bijgestaan door een tolk die het Pasjtoe machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

Op 16 mei 2023 nam het CGVS de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, H. T., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent van origine Pashtoun en u bent een soennitische moslim. U bent volgens de leeftijdtest geboren in het jaar 2001 in het dorp Watti, in district

Sheegal in de provincie Kunar. U heeft daar heel uw leven gewoond samen met uw ouders, 2 broers en 2 zussen. Uw 2 broers, H. en A., waren actief in het Afghaanse nationale leger. Hun vrouwen en kinderen woonden bij jullie in terwijl zij hun job uitoefenden. U bent 7 jaar naar school en 1 jaar naar de madrassa gegaan. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U had geen werk in Afghanistan, maar u hielp uw vader wel op de velden.

U verklaart dat u problemen had met de taliban. Uw twee broers waren actief in het Afghaanse leger. In het dorp zeiden jullie dat ze groenten verkochten in Kabul. Op een dag in het jaar 1396 (= 2017/ 2018) werd A. een martelaar na gevechten. Zijn dode lichaam werd naar huis gebracht. Ook H. kwam tijdelijk naar huis. Op deze manier kwamen de taliban te weten over de activiteiten van H. in het leger. Ze zeiden dat jullie tegen hen hadden gelogen. H. ging terug naar zijn job. Vier à vijf dagen na de dood van uw broer zijn de taliban voor de eerste keer langs uw huis gepasseerd. De taliban hebben zes à zeven keer u en uw familie bezocht. Tijdens deze momenten verborg u zich in de ondergrondse kelder. De taliban zeiden dat uw vader u aan de taliban moest afgeven zodat u zich bij hen kon aansluiten en mee kon vechten of een zelfmoordaanslag kon plegen. Uw vader zei telkens dat u niet thuis was. Ze vroegen uw familie ook om overheidswapens en overheidsdocumenten die bij jullie thuis lagen af te geven. U bleef in Afghanistan in de hoop dat de situatie beter zou worden, maar ze bleven u en uw familie bezoeken. Vijftien tot twintig dagen na de dood van uw broer hing er ook een dreigbrief in de moskee geadresseerd aan u. Uw vader wilde niet dat u zich zou aansluiten bij de taliban. Daarom sprak uw vader met uw maternale oom. U ging naar het huis van uw maternale oom en bleef daar één nacht en anderhalve dag. Een maand of anderhalve maand na de dood van uw broer begon u aan uw reis. U bent rond de zomer van 2020 vertrokken uit Afghanistan. Uw reis via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk heeft ongeveer één jaar of anderhalf jaar geduurd. U heeft in Oostenrijk op 21 juni 2021 een verzoek tot internationale bescherming ingediend. U reisde echter door naar België. U kwam in België toe op 4 augustus 2021 en u heeft hier een dag later een verzoek om internationale bescherming ingediend, waarbij u verklaarde minderjarig te zijn. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vroeg in kader van de Dublinakkoorden overname van uw dossier aan Oostenrijk, dat dit weigerde. U bleef dus in België.

U vreest bij terugkeer gedood te worden. Sinds uw vlucht zijn de taliban drie tot vier keer langs geweest en vragen ze waar u zich bevindt. Tijdens het laatste bezoek bevond u zich in Servië. Uw familie zei dat u was vertrokken. De taliban bedreigden hen en zeiden dat ze u gedwongen zouden meenemen zodat u voor hen en hun overheid kan werken. Na de machtsovername is uw broer H. gevlucht naar Iran. Sindsdien is hij verdwenen.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming heeft u uw taskara en een dreigbrief van de taliban neergelegd. In verband met het profiel van uw broer H. heeft u zijn taskara, een medisch attest, een bankkaart, twee certificaten en enkele onbekende papieren gelinkt aan zijn job neergelegd. In verband met het profiel van uw broer A. heeft u zijn taskara, zijn legerbadge, 2 foto's, een certificaat, een brief, enkele papieren omtrent zijn martelaarschap en enkele papieren van zijn werk neergelegd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u op basis van uw verklaringen er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U bent er immers niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u door de taliban gevisieerd en gerekruteerd werd vanwege de overheidsprofielen van uw broers.

Vooreerst merkt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds is aangetast door uw verklaringen over uw minderjarige leeftijd. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u 17 jaar oud was toen u in België arriveerde (CGVS, p. 4). Desalniettemin verwijst het CGVS naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 1 september 2021 in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd. Die beslissing toont aan dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 21,2 met een standaarddeviatie van 1,9 jaar toch wel een goede schatting is. De door u voorgelegde taskara kan deze beoordeling niet veranderen. De authenticiteit van Afghaanse documenten is niet gegarandeerd. Zulk document kan immers eenvoudig nagemaakt worden, zoals ook uit objectieve informatie blijkt omtrent Afghaanse identiteitsdocumenten. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier. Door een jongere leeftijd op te geven tijdens het gehoor op de DVZ heeft u bijgevolg getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Immers, de vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige heeft voorgedaan ondermijnt bij reeds voorbaat uw algemene geloofwaardigheid, zeker gezien het leeftijdsverschil tussen de door u opgegeven leeftijd en het

resultaat van de medische test. Het spreekt voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om correct te kunnen inschatten welke kennis van u kan en mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan geleefd zou hebben. De onjuiste verklaringen plaatsen dus reeds bij de start ernstige vraagtekens bij uw oprechtheid.

Daarnaast merkt het CGVS op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name Griekenland, Hongarije, Oostenrijk en Frankrijk. Dit gezegd zijnde, diende u in Oostenrijk wel reeds een aanvraag om internationale bescherming in. Hier wachtte u een beslissing met betrekking tot uw aanvraag echter niet af. Het feit dat u in Oostenrijk een beslissing niet hebt afgewacht, alsook heeft nagelaten om in één van de andere voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet wel degelijk afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Inzake uw asielmotieven dient vooreerst te worden vastgesteld dat uw algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas reeds op fundamentele wijze wordt ondermijnd door enkele tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen op de DVZ en het CGVS. Zo verklaarde u op de DVZ dat de taliban uw broer H. hadden ontvoerd en zes maanden lang hadden gevangen gehouden (zie Vragenlijst). Op het CGVS rept u daar met geen woord over. Wanneer u dan met deze ommissie geconfronteerd wordt, verklaart u dat uw geheugen niet goed werkt en dat u daarom dingen vergeten bent, maar dat de ontvoering inderdaad heeft plaatsgevonden (CGVS, p. 18). Echter is dit wel een substantieel onderdeel van uw asielrelaas dat u "vergeet". Het is niet niets dat uw broer zes maanden lang gevangen was gehouden. Bijgevolg is het bevreemdend dat iemand zoiets zou vergeten. Ook heeft u geen enkel medisch attest neergelegd die deze vergetelheid zou kunnen ondersteunen. Daarop aanvullend had u op de DVZ eveneens verklaard dat uw broer, met tussenkomst van de maliks, na zes maanden weer was vrijgelaten. Ook dit element wordt achterwege gelaten op het CGVS. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, zegt u enkel ja, ik zei het zo (CGVS, p. 18). Deze ommissie verklaart u omdat u nog nooit zulk gesprek heeft gehad (CGVS, p. 18). Het is echter wel frappant dat u zowaar elk onderdeel aangaande de ontvoering en vrijlating van uw broer bent vergeten vermelden. Dit laat vermoeden dat er nooit sprake is geweest van een ontvoering. Er mag immers verwacht worden dat een verzoeker zo volledig en correct mogelijk zijn problemen aankaart en opeenvolgende consistente verklaringen aflegt. Het feit dat u deze ommissie van zulk essentieel en zwaarwegend element in uw asielrelaas uitsluitend wijdt aan vergetelheid, zonder dat u hiervoor een aanvaardbare uitleg biedt is niet alleen merkwaardig, maar strookt ook niet met het verwachte gedrag van iemand die effectief zulke problemen heeft ondervonden en hiervoor een verzoek tot internationale bescherming indient.

Daarnaast stelt het CGVS vast dat uw verklaringen met betrekking tot de profielen van uw broer enerzijds en uw problemen met de taliban anderzijds allesbehalve overtuigend zijn. Zo kunnen er enkele frappante onlogische inconsistenties en onwaarschijnlijkheden worden vastgesteld die uw geloofwaardigheid op de helling plaatsen.

Het eerste element dat u aanhaalt en dat de kern van uw vrees inhoudt, is de samenwerking van uw broers met het Afgaanse leger. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de Afgaanse troepen behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. In uw verklaringen blijkt dat niet het geval te zijn. Zo haalt u zelf aan dat uw broer A. martelaar is geworden tijdens een gevecht met de taliban in het jaar 1396 (gregoriaanse kalender: 2017) (CGVS, p. 6). Uit deze verklaring komt echter niet naar boven dat uw broer door de taliban persoonlijk geviséerd werd, maar dat hij om het leven kwam tijdens de uitvoering van zijn job als soldaat, voor zover geloof wordt gehecht aan zijn militair profiel (zie verder). Dit is betreurenswaardig maar een risico verbonden aan de activiteiten die hij verrichtte. Volgens de bovenstaande uitgeklaarde tegenstrijdigheden kan er ook geen enkel geloof gehecht worden aan de beweerde vervolgingsfeiten die uw broer H. zou hebben doorstaan. Bijgevolg is er geen sprake van vervolging door de taliban voor uw familieleden.

Uw persoonlijke vrees daarentegen vloeit voort uit de militaire profielen en desbetreffende activiteiten van uw broers in het leger, maar daarover blijkt u nauwelijks enige kennis te hebben. Zo heeft u geen idee wanneer ze in het leger zijn toetreden en hoelang zij voor het leger hebben gewerkt (CGVS, p. 7). U heeft ook geen informatie over zaken zoals trainingen en missies waaraan ze deelnemen, en u blijft voornamelijk op de

vlakke aangaande hun militaire activiteiten. Zo stelt u dat ze hun plicht doen en vechten met de vijand. Dit is echter heel algemeen. Enkel wanneer er wordt doorgevraagd op specialisaties, kan u verklaren dat één van uw broers een ontmijsner was (CGVS, p. 8). Meer informatie kan u hierover evenmin geven. Eveneens weet u tot welk korps ze behoorden of kende u hun salaris niet (CGVS, p. 7, 10-11). Over het uniform kan u ook geen eenduidige verklaringen bieden (CGVS, p. 10). Het enige wat u wel kan verklaren, zijn hun rangen en de plek waar ze gestationeerd waren (CGVS, p. 7). Over zaken waar u meer betrokken bij was, kon u ook geen informatie bieden. Zo weet u niet hoe en hoeveel geld uw broers naar uw familie stuurde (CGVS, p. 10-11). U kan evenmin verduidelijken hoe zij hun profiel geheim hielden in het dorp. U stelt enkel dat ze "deden zoals al de rest" (CGVS, p. 9). Ook dit is bijzonder vaag. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat u nog jong moet zijn geweest op het ogenblik dat uw broers actief waren binnen het Afghaanse leger, doet uw gebrek aan initiatief om enige informatie te vergaren over hun precieze werkzaamheden en activiteiten wel degelijk afbreuk aan de oprechtheid van uw asielrelaas. U heeft sinds uw verzoek tot internationale bescherming voldoende tijd gehad om informatie te sprokkelen bij familieleden. Het is dus onlogisch dat u met uw familie sinds uw aankomst in België regelmatig contact heeft gehad, maar toch zo weinig te vertellen heeft over de legeractiviteiten van uw broers (CGVS, p. 6). Hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de taliban, is dit een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas, in dit geval over de militaire profielen van uw broers. Uw vaagheid over de profielen van uw broers plaatst bijgevolg al wat vraagtekens bij uw algemene geloofwaardigheid.

De verscheidene documenten die zijn gelinkt aan hun profiel bij het Afghaanse nationale leger wijzigen deze appreciatie niet. Ten eerste kan u over de meeste documenten niet met zekerheid verklaren wat ze zijn of wat ze inhouden (CGVS, p. 13-15). Zo verklaart u meermaals dat u niet kan lezen en dat u de job niet zelf gedaan heeft (CGVS, p. 13-15). Ook in dit geval geldt de gedachtegang dat u zich had kunnen informeren of hulp had kunnen vragen over de inhoud van de documenten. Het feit dat u dit niet heeft gedaan getuigt van weinig interesse. Ten tweede legt u buiten taskara's geen documenten neer die een familielink kunnen bewijzen. Het feit dat u nauwelijks kennis heeft over zowel de militaire profielen als de documenten plaatst bijgevolg heel wat vraagtekens bij jullie vermeende familielink. De taskara's van uzelf en uw broers veranderen dit niet. Aan Afghaanse (identiteits-)documenten, zowel originelen als kopieën, kan hoe dan ook nauwelijks bewijswaarde toegekend worden gezien ze makkelijk te vervalsen zijn. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. U maakt aldus niet aannemelijk dat er werkelijk een familiale band bestaat tussen u en de personen wiens documenten u voorlegde.

Wat uw individuele situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de Afghaanse troepen behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. In uw geval blijken de taliban vooral achter u aan te zitten. Zo verklaart u dat u op gedwongen wijze gerekruteerd werd door de taliban vanwege de militaire profielen van uw broers.

Wat betreft de geloofwaardigheid inzake uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de EUAA Country Guidance van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EU AA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze immers voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. U verklaarde daarentegen dat de taliban mensen dwongen om zich bij hen aan te sluiten aangezien niemand vrijwillig met hen wilde meegaan (CGVS, p. 17). Bij de vraag wie zoal gedwongen gerekruteerd is geweest, verklaart u veel jongens in ons dorp (CGVS, p. 17). Evenwel, wanneer er u voorbeelden gevraagd worden, kan u slechts vier namen noemen (CGVS, p. 17). Bij de vraag hoe ze zijn gerekruteerd blijft u eerder vaag en kan u geen concrete informatie geven, tenzij dat niemand tegen de taliban kan ingaan (CGVS, p. 17). Wanneer u verklaart dat er veel jongens uit het dorp op gedwongen wijze zijn gerekruteerd, mag het CGVS toch meer informatie verwachten dan dit. Ondanks deze geringe kennis en weinig concrete voorbeelden over gedwongen rekrutering, verklaart

u dat de taliban gepoogd hebben u op gedwongen wijze te rekruteren. Niettegenstaande, individuele en gedwongen rekrutering zoals uzelf zou hebben ondervonden, komt slechts zeer zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig.

U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/ of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. U daarentegen verklaarde dat ze geïnteresseerd in u waren omdat uw beide broers voor de voormalige autoriteiten werkten (CGVS, p. 17). Desalniettemin is het onlogisch dat de taliban interesse zouden tonen in de broer van twee soldaten die voor de voormalige overheid werkten. Het is onaannemelijk gedrag van de taliban om kostbare tijd en moeite te steken in iemand die deel uitmaakt van een familie die duidelijk als pro-overheid wordt geïdentificeerd, aangezien die toch nooit lid zou willen worden van de taliban, en die bovendien zelf geen enkele nuttige ervaring heeft. Daarenboven steken de taliban praktisch al hun tijd uitsluitend in u, terwijl uw broer Hafizullah met gemak terug kon keren naar zijn job bij het leger. Het is onlogisch om alle focus op u te leggen, terwijl uw broer zonder enige belemmeringen terug kon keren naar zijn werk om de taliban te bestrijden. Dit is toch bijzonder inefficiënt werk van de taliban. Bovendien kan u ook niet hard maken waarom de taliban zo geïnteresseerd in u waren. U verduidelijkt niet welke kennis, kwaliteiten of vaardigheden u hen juist kon bieden wat enigszins zou kunnen verklaren waarom ze zo vastberaden waren u te rekruteren. Het waren wederom uw broers die militaire vaardigheden hadden die van pas zouden komen voor de taliban, niet de uwe. Desalniettemin blijft u vasthouden aan het gegeven dat de taliban achter u aan zaten vanwege de activiteiten van uw broers (CGVS, p. 17). Het is ook niet duidelijk wat er gaande was in de regio waardoor de taliban plots extra mensen nodig zouden hebben, wat een gedwongen rekrutering toch enigszins zou kunnen kaderen. Zo stelt u dat de taliban altijd mensen nodig hebben (CGVS, p. 17). Het is toch wel markant dat u zo weinig informatie kan bieden ter ondersteuning van uw asielrelaas, wat uw geloofwaardigheid verder onderuit haalt. De dreigbrief die u heeft neergelegd, wijzigt deze appreciatie niet aangezien u niet weet wat er in de brief geschreven staat en evenmin moeite gedaan heeft om het te weten te komen (CGVS, p. 12). Er mag toch verwacht worden van een verzoeker dat die weet wat die moet vrezen en waarom. Bijgevolg kunnen documenten enkel een geloofwaardig relaas ondersteunen, maar kunnen ze de aannemelijkheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen.

Gelet op bovenstaande tegenstrijdigheden met zowel uw relaas op de DVZ als de beschikbare informatie omtrent gedwongen rekrutering door de taliban, die betrekking hebben op zulke essentiële elementen van uw asielrelaas, alsook de ongeloofwaardigheid van de profielen van uw broers kan er bijgevolg geen enkel geloof meer worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen in uw land van herkomst.

Verder zijn er ook heel wat twijfels over de chronologie en tijdsverloop van uw relaas. Vooreerst heeft u een maand gewacht vooraleer u besloot te vertrekken (CGVS, p. 16). Dit is niet het gedrag van iemand die iets te vrezen heeft. Het feit dat u zo lang heeft gewacht om te vluchten kan andere asielmotieven impliceren. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, stelt u dat u geloofde dat de situatie beter zou worden (CGVS, p. 18). Gezien de gevreesde reputatie van de taliban doet deze gedachtegang toch wel de wenkbrauwen fronsen. Daarnaast blijkt uw chronologie ook niet te kloppen. U verklaarde dat uw broer was gestorven in 1396, wat 2017 of 2018 kan zijn (CGVS, p. 6). U verklaarde ook dat u Afghanistan had verlaten in 2020 (CGVS, p. 11). Echter, plots verklaart u een maand na de dood van uw broer gevlucht te zijn, terwijl er volgens uw voorgaande verklaring minstens twee jaar tussen had moeten zitten (CGVS, p. 16). Wanneer u met deze fout wordt geconfronteerd, stelt u dat u als minderjarige bent toegekomen en dat u daarom niet veel kennis hebt over data of over de activiteiten van uw broer (CGVS, p. 18). Dit is geen afdoende verklaring, zeker aangezien u niet minderjarig was toen u in België toekwam. Bijgevolg plaatsen deze verklaringen heel wat vraagtekens bij uw datum van vertrek.

Ook na uw vertrek uit Afghanistan blijkt uw familie nauwelijks nog problemen te hebben ondervonden met de taliban. De taliban hebben uw familie drie- of viermaal aangesproken met de vraag waar u zich bevindt. Het laatste bezoek was zelfs nog voor uw aankomst in België, toen u zich in Servië of Macedonië bevond (CGVS, p. 19). Aangezien het al zo lang geleden [sic] is dat de taliban uw familie in Afghanistan hebben benaderd, kan ervan uitgegaan worden dat ze ook niet meer zullen terugkeren. Dit haalt het bestaan van een actuele vrees bij terugkeer naar Afghanistan verder onderuit.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden

tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de

Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §75 en §92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig

heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie.

De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van

zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of

gepercipieerde verwestersing, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Stukken en aanvullende nota's

2.1. Stukken die reeds voorlagen op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud bij verweerder, geïnventariseerd door verweerder in het administratief dossier als volgt:

- 1) Taskara verzoeker (origineel)
- 2) Dreigbrief taliban (origineel)
- 3) Taskara H. (origineel)
- 4) Medical discharge card H. (kopie)
- 5) Kaart job (bankkaart) H (origineel)
- 6) Document job H. (origineel)
- 7) 3 certificaten H. (origineel)
- 8) Taskara A. (origineel)
- 9) Twee foto's A. tijdens job (origineel)
- 10) Papier doc job A. met rang (origineel)
- 11) Document omtrent martelaarschap (kopie)
- 12) Certificaat A. (kopie)
- 13) vijf documenten gelinkt aan job A. (kopie)
- 14) Legerbadge A. (origineel)
- 15) twee enveloppes (origineel)
- 16) vertaalde documenten

2.2. Verweerder legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

- (1) EUAA COI “Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- (2) EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- (3) EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- (4) EASO, “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- (5) EUAA, “Afghanistan Country Focus” van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf;

- (6) EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- (7) EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif;
- (8) EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- (9) UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosivedevicescivilians-afghanistan>;
- (10) COI Focus, “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

2.3. Verzoeker legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

- 1) aanbevelingsbrief van mevrouw S.D.
- 2) tot 16) loonbriefjes tussen 10/2023 en 02/2024
Met de stukken wenst verzoeker zijn integratie en verwestering aan te tonen.

3. Het verzoekschrift

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3 tot 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het Vluchtelingenverdrag.

Hij verzoekt de Raad om de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en de beslissing te willen vernietigen.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

5. Feitenvaststelling, samenwerkingsplicht en bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de feitenvaststelling met inbegrip van de samenwerkingsplicht en bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste

instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 4, 5 van Richtlijn 2011/95/EU met betrekking tot het voordeel van de twijfel, dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoeker legde bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming talrijke supra opgesomde stukken neer. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de identiteit en Afghaanse nationaliteit niet worden betwist door verweerder. Evenmin wordt betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Wattī, in het district Sheegal in de provincie Kunar.

De Raad stelt ook vast dat volgens het leeftijdsonderzoek in augustus 2021 verzoeker 21,2 jaar was, met een standaarddeviatie van 1,9 jaar. Rekening houdend met het feit dat verzoeker aldus in augustus 2021 de leeftijd van ongeveer 19 jaar had en dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart ongeveer 1,5 jaar onderweg geweest te zijn, was verzoeker ongeveer 17 jaar op het ogenblik van vertrek. Er blijkt minstens uit het administratief dossier dat verzoeker nog voor de aankomst in België een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Oostenrijk. De feiten hebben zich bijgevolg afgespeeld toen verzoeker minderjarig was, element waarmee moet rekening gehouden worden, zoals verzoeker aanvoert.

6.3. Verzoeker beroept zich in het verzoekschrift op een gegronde vrees voor vervolging omwille van twee vluchtmotieven. Enerzijds het profiel van zijn twee broers, die actief waren voor het Afghaanse leger in de jaren voor de machtsovername door de taliban. Hij voert aan dat broer A. werd vermoord enkele jaren voor de machtsovername en broer H. is gevlucht naar Iran en dat hij ook individuele problemen kreeg hierdoor. Anderzijds op een relaas van vrees voor gedwongen rekrutering. Verweerder erkent evenwel dat de kern van

verzoeker zijn vrees verband houdt met het werk van zijn broers voor het Afghaanse leger. De Raad focust dan ook op het eerste vluchtmotief.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder het profiel van de broers niet overtuigend vindt. Zo is verweerder van oordeel dat verzoeker nauwelijks enige kennis heeft over de militaire profielen van zijn broers. Daarbij wijst verweerder op het feit dat verzoeker geen informatie heeft over trainingen en missies waaraan ze deelnamen, kende hij hun salaris niet, geeft verzoeker geen eenduidige verklaringen over het uniform, weet verzoeker niet hoe en hoeveel geld zijn broers naar de familie stuurden en zou verzoeker niet weten hoe de broers hun profiel geheim hielden in het dorp. Verweerder erkent evenwel dat verzoeker nog jong was op het ogenblik dat zijn broers actief waren binnen het Afghaanse leger, maar verzoeker zou sedert het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming bijkomende informatie moeten sprokkelen hebben bij zijn familieleden. Verweerder verwijst daarbij naar het feit dat hij met zijn familie regelmatig contact heeft gehad, maar toch weinig kan vertellen over de legeractiviteiten van zijn broers, terwijl het elementen uitmaken die de kern van zijn vrees voor vervolging betreffen.

Verder stelt verweerder dat verzoeker "buiten taskara's" geen documenten neerlegt die een familieband kunnen bewijzen. Hij wijst terug op de beperkte kennis over de militaire profielen en de documenten zelf. De voorgelegde documenten kunnen daar volgens verweerder niets aan veranderen aangezien uit de landeninformatie blijkt dat aan Afghaanse documenten nauwelijks bewijswaarde kan toegekend worden gezien ze gemakkelijk te vervalsen zijn.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat door verweerder ten onrechte wordt gesteld dat er veel tegenstrijdigheden en vaagheden in zijn vluchtrelaas zijn. Er zijn volgens verzoeker actueel gegevens in het administratief voorhanden op basis waarvan kan worden vastgesteld dat er zich bijkomende elementen aandienen die door hem worden aangereikt, die daar een ander licht op werpen. Zo betwist verzoeker dat zijn verklaringen met betrekking tot de profielen van zijn broers en de problemen met de taliban niet overtuigend zouden zijn. Verder stipt verzoeker aan dat met zijn jeugdige leeftijd moet rekening gehouden worden op het moment van de feiten. Verder wijst hij ook op de documenten die gelinkt zijn aan het profiel bij het Afghaanse leger. Het feit dat hij die niet in detail kan toelichten, wijt verzoeker aan het feit dat hij niet zelf de job heeft gedaan.

Wat betreft de familieband stelt verzoeker dat hij taskara's heeft neergelegd die de familieband kunnen bewijzen. Wat betreft zijn persoonlijke problemen volgend uit de militaire activiteiten van zijn broers, stelt verzoeker dat de dreigbrief die hij heeft neergelegd duidelijk is en dat niet is aangetoond waarom deze niet authentiek zou zijn.

In eerste instantie herhaalt de Raad dat, in het licht van het leeftijdsonderzoek, de feiten zich hebben afgespeeld toen verzoeker minderjarig was.

Verder kan de Raad niet volgen dat de profielen van de broers allesbehalve overtuigend zijn. In dit verband benadrukt de Raad dat een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling vereist dat de voorgelegde documenten samen met de verklaringen worden bekeken en in hun geheel worden beoordeeld, zoals gestipuleerd in artikel 4, lid 2 en lid 3 van de richtlijn 2011/95/EU, dat werd omgezet in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, waarvan paragraaf 5 bepaalt: *"De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen : (...) b) de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten (...)"*. Zoals verweerder zelf erkent moet verzoeker nog jong geweest zijn op het moment dat de broers actief waren binnen het Afghaanse leger. Verder blijkt uit het persoonlijk onderhoud dat verzoeker de motivatie waarom zijn broers in het leger zijn gegaan, kan duiden, meer bepaald omdat de financiële situatie niet goed was. Verder verklaart hij dat hij denkt dat hij 11 à 12 jaar oud was toen zijn broer in het leger is gegaan, dat zijn oudste broer eerst ging en vervolgens zijn jongste, waarbij de oudste H. een lange tijd in het leger was en de jongste 1,5 jaar en dan martelaar werd. Verder weet verzoeker toe te lichten dat H. actief was in de provincie Paktika en A. in de provincie Kunduz. Ook de rang kan verzoeker toelichten, zijn broer H. was "breedmal" (sergeant), zijn broer A. was Sarbaz (soldaat) en het feit dat H. bij de ontminning was. Verder verklaarde hij dat zijn broers maar om de zes of acht maanden naar huis kwamen en dan voor een duur van ongeveer 10 of 15 dagen bleven. Verder blijkt inderdaad dat verzoeker weinig of geen info kan geven over missies of specifieke verhalen, maar hij verklaarde dat zijn broers hem weinig vertelden omdat hij (en zijn zussen) klein waren en ze vreesden dat de kinderen iets zouden zeggen tegen andere mensen en zodoende zouden te weten komen welke job zij deden. De Raad meent verder dat het niet redelijk is van verweerder te verwachten dat verzoeker ook het salaris van zijn broers zou moeten kennen, of zou moeten weten hoe en hoeveel geld zijn broers naar de familie stuurden. Waar verweerder nog stelt dat verzoeker niet kan duiden hoe de broers hun profiel geheim hielden in het dorp, leest de Raad in het gehoorverslag nochtans dat ze tegen de dorpelingen zeiden dat de broers groenten verkochten in Kabul. Waar verweerder verzoeker verder een gebrek aan initiatief verwijt om verdere informatie te vergaren bij zijn familieleden, sedert verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij geen direct contact heeft met zijn ouders, enkel met zijn maternale oom, die dan het nieuws doorgeeft aan zijn familie omdat in hun dorp smartphones

niet goed werken. De Raad volgt dan ook niet dat verzoeker een houding zou hebben die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging.

Verder stelt de Raad ook vast dat verzoeker vele stukken heeft voorgelegd aangaande de broers H. en A., waarvan vele stukken ook originele stukken betreffen. Zo legde verzoeker zijn originele taskara en die van broers H. en A. voor. Verder ligt ook een *“medical discharge card”* voor aangaande H., een originele bankkaart van H. en verscheidene originele documenten aangaande diens werk. Gezien de vertalingen die het administratief dossier bevat, kan de Raad vaststellen dat in het medisch stuk van *“ministry of national defense”* melding wordt gemaakt van H., als sergeant, die wordt doorverwezen naar een oogspecialist. Dit komt overeen met de verklaring van verzoeker dat H. sergeant was en gewond is geraakt aan zijn oog. Verder liggen ook drie certificaten voor van *“Ministry of National Defense”* waarin wordt gesteld dat H., zoon van S.A.J., succesvol een opleiding heeft gevolgd. Uit het gehoorverslag bij verweerder en de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker ook daar verklaarde dat zijn vader S.A.J. heet. Een van de certificaten betreft eveneens een *“training course of neutralization of exploding ammunitions”*, hetgeen wederom in lijn ligt met de verklaring van verzoeker dat zijn broer H. bij de ontmijning was.

Wat betreft de broer A., ligt een stuk voor aangaande diens martelaarschap, waarop bij *“father’s name”* eveneens S.A.J. wordt vermeld en het feit dat hij soldaat was en gedood is op 7/3/1396. Tijdens het gehoor bij verweerder kon verzoeker ook dit jaartal geven en de rang van soldaat. Ook op het document, door de tolk omschreven als *“limitation of succession (issued by court)”*, wordt melding gemaakt van de overleden A., met S.A.J. als vader, die actief was als soldaat in Kunduz. Ook de naam van de moeder wordt vermeld als H. Opnieuw komt dit overeen met de verklaringen van verzoeker tijdens het gehoor van verweerder, waar hij stelde dat A. actief was in Kunduz en de namen van vader en moeder komen overeen met de namen die verzoeker tijdens het gehoor opgaf als zijn ouders. Verder ligt eveneens een attest voor, door de tolk getiteld als *“ANA volunteers conscription form”* waarin staat dat A. werd gerekruteerd in 1394. Volgens het martelaarsattest stierf A. in 1396, zodat dit eveneens strookt met de verklaring van verzoeker dat zijn broer A. niet lang heeft gediend in het Afghaans leger en reeds na ongeveer anderhalf jaar martelaar werd. Verscheidene van de stukken voorgelegd aangaande A., vermelden telkenmale dat zijn vader S.A.J. is. Van zijn oudste broer H. verklaarde verzoeker dat die veel langer gediend heeft, hetgeen kan stroken met de data die vermeld worden op de certificaten van opleidingen van H.

De Raad kan bijgevolg niet volgen dat verzoeker, buiten de taskara’s, geen stukken heeft voorgelegd die een indicatie vormen van de familieband. Voor beide broers werden immers stukken voorgelegd waarop dezelfde persoon als vader wordt vermeld, hetgeen overeenkomt met de naam die verzoeker zelf tijdens het gehoor bij verweerder en bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft opgegeven voor zijn vader. De Raad neemt dan ook aan dat de familieband wel door verzoeker redelijkerwijs aannemelijk werd gemaakt. Ook wat betreft het werk van de broers, meent de Raad dat, in het licht van verzoeker zijn profiel en mede in overweging genomen de talrijke (originele) stukken die verzoeker heeft voorgelegd, die op essentiële punten stroken met de verklaringen van verzoeker, hij heeft aannemelijk gemaakt dat zijn broers actief waren in het Afghaanse leger.

De Raad ontkent niet dat uit de landeninformatie die verweerder aan het administratief dossier heeft gevoegd, blijkt dat er in Afghanistan sprake is van documentenfraude op grote schaal. Echter, mag dit feit an sich verweerder er niet van weerhouden indien, zoals in casu, vele originele stukken worden voorgelegd, en hij over de vertaling ervan beschikt, over te gaan tot een zorgvuldig onderzoek ervan, teneinde de consistentie met de verklaringen na te gaan. Dienaangaande wijst de Raad erop dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens ook als enkel kopieën worden voorgelegd of als stukken volgens de beschikbare landeninformatie in theorie kunnen worden gekocht, de documenten toch moeten worden onderzocht voor de beoordeling van de waarachtigheid van het feitenrelaas. Zo leest de Raad:

“62. Furthermore, the Court does not agree with the Swiss Government that, merely because some of the documents were copies and on the ground of a generalised allegation that such documents could theoretically have been bought in Iran, the question of whether or not the applicant was able to prove that he would face treatment contrary to Article 3 of the Convention could be decided solely on the basis of the accounts he gave during the two interviews, without having regard to the documents submitted in support. This approach disregards the particular situation of asylum seekers and their special difficulties in providing full proof of the persecution in their home countries (see paragraph 55 above). The veracity of the applicant’s story must therefore also be assessed in the context of the documents submitted. (EHRM 18 november 2014, nr. 52589/13, MA t. Zwitserland)”

Nu aannemelijk is gemaakt dat verzoeker zijn broers actief waren in het Afghaanse leger, dient op basis van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier het volgende te worden vastgesteld: gedurende de jaren van het gewapend conflict tussen de taliban en de voormalige Afghaanse regering gesteund door buitenlandse troepen waren personen die voor buitenlandse troepen werkten, reeds een prioritair doelwit voor de taliban, vooral in gebieden waar de taliban een sterke aanwezigheid had (EASO,

"Country of Origin Information Report. Afghanistan Individuals targeted by armed actors in the conflict", december 2017, p. 28-30).

Volgens de EUAA Afghanistan Country Guidance van januari 2023, bron waarop verweerder zich steunt in de bestreden beslissing, zijn vroegere leden van het Afghaanse leger een prioritair doelwit van de taliban. Er was reeds gedurende de jaren voor de machtsovername sprake van aanvallen tegen legerbasissen, politiestations, checkpoints, doelgerichte moorden, executies, verdwijningen en foltering van het personeel van de Afghan National Defense and Security Forces (hierna: ANDSF) en dit werd uitdrukkelijk gelegitimeerd door de "Laheya" gedragscode van de taliban. Op het ogenblik van de machtsovername in de zomer van 2021 werden vele ANDSF-leden vermoord, die zich overgaven of werden vastgehouden. Na de machtsovername werd in een eerste persconferentie een algemene amnestie afgekondigd, waarbij iedereen zou worden vergeven die tegen de taliban heeft gevochten. Echter, deze amnestie werd niet gerespecteerd door vele talibanleden. De talibanleiders hebben onvoldoende controle over de leden en vele talibanstrijders handelen op eigen initiatief omwille van persoonlijk vijandschap of een wraakgevoel. Ook al werden talibanstrijders herhaaldelijk aangemoedigd om de algemene amnestie te respecteren, moesten strijders die betrokken waren in gruwelijkheden zelden rekenschap afleggen. Ook al wilden de taliban vroegere ANDSF-leden doen aansluiten bij hun rangen, bleken deze inspanningen weinig succesvol waardoor velen onderdoken of het land verlieten. In bijna alle provincies worden executies, foltering, misbruik, gedwongen verdwijningen van vroegere ANDSF-leden gerapporteerd. Er werden eveneens inspanningen gedaan door taliban om vroegere veiligheidsmedewerkers op te sporen via lokale informanten, registratiecampagnes van vroeger ANDSF-personeel en mogelijk het gebruik van eerdere overheidsdatabases. In februari 2022 begonnen de taliban met huis-aan-huiszoekingen in verschillende delen van het land, met de bedoeling vroeger overheidspersoneel en ANDSF-leden op te sporen. Ook in de EUAA Country Focus van december 2023 (p. 60), hetgeen verweerder via een aanvullende nota ter kennis brengt, leest de Raad dat volgens een internationale analist en journalist het onmogelijk is om patronen te ontwaren van welke specifieke profielen bij het veiligheidspersoneel van de vorige regering precies worden gevisieerd, maar dat wel kan vastgesteld worden dat de taliban in elk geval een specifiek probleem hebben met de Afghaanse special forces, getraind door de Amerikanen, de legercommando's en de Afghaanse lokale politie.

Er is sprake van intimidatie, detentie, marteling en moord op leden van het voormalige leger en veiligheidsdiensten, volgens een bron kunnen zij er nooit zeker van zijn dat zij niet op een bepaald ogenblik het slachtoffer kunnen worden van een actie van de taliban en zich nooit veilig voelen. Ook familieleden werden gedood, ondervraagd en gefolterd door de taliban. Diverse organisaties constateerden dat familieleden van voormalige veiligheidstroepen of overheidsmedewerkers slachtoffer zijn geworden van ondervragingen, mishandeling, geweld en executies. Ook andere bronnen stelden dat bedreiging van familieleden gebruikt werd als drukmiddel op personen die vervolgd worden door de taliban. Hierdoor liepen de familieleden ook zelf gevaar (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 70-74 geciteerd in COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023).

Verder leest de Raad ook in de EUAA Country Focus van december 2023 dat familieleden van voormalige medewerkers van de overheid riskeren gevisieerd te worden door de taliban, die soms overgaan tot hun arrestatie om voormalige medewerkers op te sporen. Ook zijn gevallen gerapporteerd waarbij familieleden gedood zijn (4.1.5 "family members of former civilian and security personnel", EUAA, "Afghanistan – Country Focus" van december 2023, p. 62 en 63).

In de EUAA Country Guidance van januari 2023 wordt gesteld dat familieleden van personen die voor de veiligheidsdiensten van de voormalige Afghaanse overheid, waaronder het leger, werkten en familieleden van personen die banden hadden met buitenlandse troepen een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben en dat de beschikbare landeninformatie aangeeft dat vervolging in dergelijke gevallen hoogstwaarschijnlijk plaatsvindt omwille van een toegeschreven politieke overtuiging (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 54-55).

Naast de info in de EUAA Guidance note van januari 2023 waaruit onder meer blijkt dat de talibanleiders onvoldoende controle hebben over de leden en vele talibanstrijders op eigen initiatief handelen omwille van persoonlijke vijandschap of een "wraakgevoel", blijkt verder uit de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, die verweerder via de aanvullende nota heeft voorgelegd, uit het hoofdstuk aangaande familieleden van eerder overheids- en veiligheidspersoneel (p. 62-63) dat vele gevallen worden gerapporteerd door verscheidene bronnen van gedwongen verdwijningen, arbitraire arrestaties, foltering, doden en vasthouden van personen omwille van het feit dat men familielid is van eerder overheids- of veiligheidspersoneel. Er wordt ook gesteld dat de gevallen van gedwongen verdwijningen veel hoger moeten liggen dan hetgeen wordt gerapporteerd, omdat familieleden worden bedreigd niet te spreken met mensenrechtenorganisaties.

De Raad kan de richtsnoeren van EUAA, zowel de voormelde Country Guidance van januari 2023 als de Country Focus van december 2023 bijtreden.

In casu heeft verzoeker niet enkel verwezen naar het feit familielid te zijn van twee broers, die bij het Afghaans leger gediend hebben. Er zijn ook bijkomende elementen die zijn situatie kenmerken, waaraan volgens de Raad voldoende gewicht moet worden gehecht.

Zo stelt de Raad vast dat niet is betwist dat broer A. als soldaat werd gedood in de strijd met de taliban. Nu verzoeker hoger aannemelijk maakte dat zijn broers voor het Afghaans leger hebben gewerkt, kan aangenomen worden dat hij uit een gezin afkomstig is dat bekend staat als voorstander van de voormalige overheid. De Raad stelt verder vast dat verzoeker verklaarde bij verweerder dat eens het dorp te weten kwam dat zijn broers bij het leger werkten, de dorpelingen bedreigingen uitten dat H. moest stoppen met naar het leger te gaan. Verzoeker verklaarde dat zijn broer H. dit toch heeft gedaan, hetgeen verweerder in de bestreden beslissing omschrijft als dat zijn broer H. *“met gemak”* of *“zonder enige belemmeringen”* terug kon keren naar zijn job bij het leger. Verzoeker heeft evenwel in de CGVS vragenlijst, zoals verklaard bij de Dienst Vreemdelingenzaken, uitgelegd dat die broer is teruggegaan naar het leger *“omdat er geen andere bron van inkomen voor ons gezin was.”* Dit ligt in lijn met de verklaringen van verzoeker bij verweerder over de initiële motivatie van de broers om het Afghaanse leger te vervoegen. Verder verklaart verzoeker ook zelf bedreigingen te hebben ondergaan, nu hij dienaangaande een dreigbrief heeft voorgelegd, en bevat het administratief dossier ook een vertaling hiervan. Opnieuw blijkt niet dat verweerder oog heeft gehad voor de inhoud van dit stuk, terwijl verzoeker in het verzoekschrift kan gevolgd worden dat deze nochtans duidelijk is. Uit de vertaling van dit stuk blijkt overigens dat dit een vrij gedetailleerde brief betreft waarin onder meer de broers van verzoeker bij naam worden genoemd, wordt gesteld dat zij werken bij het Afghaanse leger, dat zij aan de basis liggen van het feit dat vele “Mujahidin” martelaar zijn geworden, dat zij ook veel financiële verliezen hebben veroorzaakt en dat verzoeker – die ook bij naam wordt genoemd – zijn broers daarbij heeft geholpen. Verder wordt ingegaan op het gegeven dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken had uiteengezet, met name dat broer H. door de taliban werd vastgehouden maar na tussenkomst van de jirga van dorpsouderen werd vrijgelaten omdat hij berouw had getoond, maar dat H. desalniettemin was teruggekeerd naar het leger. Bijgevolg wordt gesteld dat indien verzoeker of H. worden gevangen, zij hetzelfde lot moeten ondergaan als broer A. en moeten worden vermoord, en dat op die wijze de Mujahidin wraak zullen kunnen nemen.

De Raad herhaalt dat hij er zich van bewust is dat, zoals blijkt uit de gevoegde landeninformatie, vele valse Afghaanse stukken circuleren, maar dat niet louter om die reden de inhoud van de vele door verzoeker voorgelegde stukken mag worden genegeerd, des te meer als deze op essentiële punten consistent blijken te zijn met verzoeker zijn relaas, zoals op de Dienst Vreemdelingenzaken of bij verweerder uiteengezet. Verder strookt de inhoud eveneens met de supra aangehaalde landeninformatie dat familieleden in bepaalde gevallen worden geïsoleerd uit een “wraakgevoel”. Verweerder valt over het feit dat verzoeker in het gehoor bij verweerder niet spontaan heeft aangehaald dat broer H. eerder door de taliban werd vastgehouden en na tussenkomst van de dorpsouderen werd vrijgelaten, hetgeen hij wel verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ook al kan de Raad begrijpen dat verweerder verwacht dat verzoeker dit spontaan opnieuw zou vermelden, kan deze omissie evenwel niet als een tegenstrijdigheid worden beschouwd en geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker herhaaldelijk en op consistente wijze in het gehoor bij verweerder verklaarde dat zijn achtergebleven ouders na zijn vertrek nog herhaaldelijk problemen ondervonden met de taliban, deze nog verschillende keren contact hebben opgezocht en nog verscheidene dreigbrieven hebben achtergelaten, die zijn moeder zou verbrand hebben. Verder heeft verzoeker wat betreft zijn gezinsleden enkel nog twee zussen aangehaald.

Verder erkent de Raad dat twijfels over bepaalde aspecten van een relaas overeind blijven, zoals onder over bepaalde tijdsaspecten, maar dat deze de bevoegde overheid niet van de opdracht ontslaan om de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Thans heeft de Raad om de voorgaande redenen vastgesteld, dat er afdoende elementen werden voorgelegd die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Zo concludeert de Raad dat gelet op de beschikbare landeninformatie, de talrijke voorgelegde stukken en verzoekers verklaringen er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker als familielid van personen, die voor het Afghaanse leger en/of voor de buitenlandse troepen hebben gestreden, wordt geïdentificeerd en aan daden van vervolging omwille van deze verwantschap wordt onderworpen. Er kan dan ook in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging op basis van dit risicoprofiel worden weerhouden (EUAA, *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 59).

In acht genomen het geheel van bovenstaande elementen en de persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoeker cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen op basis van een toegeschreven politieke overtuiging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is.

De Raad treedt immers, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA "*Country Guidance*" van januari 2023 (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming, des te meer nu in casu de bedreigingen veeleer uitgingen van de taliban. Verder zorgen het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming, indien verzoeker zou worden bedreigd of vervolgd omwille van zijn verwantschap met zijn broers. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op, ook al verklaart verzoeker in casu nog een maternale oom te hebben, die elders in Afghanistan verblijft. De EUAA "*Country Guidance*" van januari 2023 concludeert immers terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 148-149).

Tot slot blijkt uit het administratief dossier niet dat op verzoeker een van de uitsluitingsclausules van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van verweerder, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan verzoeker toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES